

faa meget den, at man stod i den Formening, at man paa den Maade kunde gjøre en i finantsiel Henseende indbringende Forretning for Statskassen; men det var, fordi man ønskede, at Deresfogden skulde have Bolig i selve Hering By, et Ønske, der ogsaa deltes af Beboerne paa selve Stedet. Det er jo forresten saa ganske ubetydeligt, hvad Statskassen kommer tilkort ved denne Leilighed, at det heller ikke fra den Side kan volde nogen Betænkelighed. — De øvrige Endringsforslag skal jeg, da de ikke gave Anledning til nogen Bemærkning fra den ærede Ordførers Side, ikke opholde mig ved. — Forinden jeg forlader §. 20 skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger, med den ærede Formands Tilladelse, angaaende det Spørgsmaal, som blev stillet til mig fra den ærede Ordfører, om de Forholdsregler, som træffes eller kan træffes med Hensyn til omvandrende Haandværksføendes Hjemsendelse. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det Cirkulære, som der blev sigtet til af 6te Januar 1868 er udgaaet fra Indenrigsministeren, men naturligvis efter foregaaende Korrespondance mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet, og da der jo ikke tilkommer Ministeriet nogen Myndighed til at ordne disse Forhold paa anden Grundvold end Lovgivningens, saa kan dette Cirkulæres Hensigt jo ikke nogeninde have været anden end den, til Efterretning for Politimesterene at give dem en Fortolkning af den bestaaende Lovgivnings Regler, navnlig saaledes som de tidligere Regler nu maatte være bleve modificerede ved Loven af 14de Marts 1867. Hvad Haandværksføendene angaar, skal jeg med Hensyn til den ærede Ordførers Bemærkninger dog blot gjøre opmærksom paa, at der jo er en Bestemmelse i Cirkulæret, som maa nævnes, naar man vil omtale de Bestemmelser, der indeholdes med Hensyn til Haandværksføende, idet der nemlig foruden Nr. 2, der maasse nok er den Bestemmelse i Cirkulæret, der nærmest kommer i Betragtning i det Tilfælde, som den ærede Ordfører omtalte, endnu findes en Bestemmelse af Bigtighed deri med Hensyn til Haandværksføende, nemlig Nr. 3, hvori det siges, at saakvemt Haandværksføende mangle de fornødne Midler til at bestride deres Hjemreise, skal der forholdes med dem som ad Nr. 1 angivet, og Politimesteren er ikke berettiget til i dette Tilfælde med Udbetaling af de sædvanlige Lærepenge blot at vise ham til nærmeste Kjøbstad. Naar det hedder, at der skal forholdes med ham paa den Maade, som ad Nr. 1 foreskrives, er Meningen dermed den, at han skal behandles som enhver anden Fattig, der skal hjemsendes, det vil altsaa sige, at han skal afleveres til Stedets Fattigvæsen, som har at besørge ham hjemsendt uden eller med Politimesterens Mellekomst. Jeg antager derfor, at Cirkulærets Bestemmelse med Hensyn til Haandværksføende maa opfattes saaledes, at der maa skelnes imellem, om Hjemsendelsesgrunden er, at

den Paagjældende mangler de fornødne Midler til at bestride sin Hjemreise med, eller om den er en anden. Efter Forordningen af 10de December 1828 kan en Haandværksføende blive hjemsendt, ikke blot fordi han mangler de til Hjemreisen fornødne Midler, men ogsaa fordi han i andre Henseender misbruger sin Vandrefrihed, om jeg maa bruge det Udtryk, naar han opholder sig i længere Tid paa et Sted uden at finde Arbejde, end det er tilladeligt — det er nemlig kun tilladt ham at opholde sig 4 Dage i en By — eller naar hans Legitimationspapirer ikke ere i Orden, eller naar han tillader sig en Afgivelse fra den i Legitimationspapirene opgivne Route, eller andet beslige. Jeg antager imidlertid, at det i det Tilfælde, som den ærede Ordfører havde for Øie, hvad han ogsaa forudsatte, maa blive Nr. 2, der kommer i Betragtning, thi saavidt jeg forstod ham, var der ikke her Spørgsmaal om den oprindelige Hjemsendelsesmaade, ifølge Spørgsmaal om den Maade, hvorpaa den hjemsendende Politimester havde besluttet, at Hjemsendelsen skulde foregaa, men der er Spørgsmaal om en Beslutning, som tages af en Politimester i en af de Byer, som den Bedkommende paa Reisen passerer, og derom indeholder jo Cirkulæret kun den Regel: „Antager Politimesteren i en af de Jurisdiktioner, igennem hvilke den hjemskrevne Svend passerer, at det er betænkeligt at lade ham fortsætte Reisen paa denne Maade, er Politimesteren beføjet til at sætte Svenden under formelig Transport, men han bliver da fra det Tidspunkt, den forandrede Hjemsendelsesmaade indtræder, selv at betragte som den, der har truffet Foranstaltning til, at Svenden paa denne Maade hjemsendes, og kan ikke fordre de herved foranledigede Omkostninger refunderede fra den oprindelige Revoient.“ Heraf fremgaar det jo aldeles klart, at det ingenlunde er Meningen med Cirkulæret, at den Paagjældende al tid skal hjemsendes under Transport, men at det er Meningen, at denne Transportmaade kun skal benyttes, naar det findes betænkeligt at lade ham fortsætte Reisen alene. Naar der bruges det Udtryk, at det findes betænkeligt at lade ham fortsætte Reisen, maa dermed naturligvis være sigtet til, at det paa Grund af hans Forhold maa anses betænkeligt, altsaa navnlig at det paa Grund af hans Forhold og Opførsel maa antages, at han vil misbruge denne Frihed til Betleri. Det maa jo nemlig erindres, at, hvorvel man kunde antage Betleri for en meget uskyldig Ting, er det ikke desto mindre en Forseelse efter Lovgivningen, Noget, der strider mod god Orden, og som det jo heller ikke gaar an at tilstede saaledes uden videre Begrænsning. Det er altsaa vistnok Synsmaaden. Jeg tror derfor, man maa sige, at Cirkulæret og den Lovgivning, Cirkulæret holder paa, gaa ud fra, at det maa bero paa et Skjøn over det konkrete Tilfælde, om den ene